

Det var midsommarafton.

Skiss av Karl Atman.

Det var midsommarafton och det dansades på logen hos Torpar Mårten i By i natt.

Flö Flö.

Säger Södermanns Erik-Johan från Ägerket, som kommit vandrande vägen fram och även gått i "lokalen", stöd i porten och hörde på musiken på fötterna tramp mot de sviktande golven, på flickornas glada skratt och allt och tyckte att ibland, var det en härlighet att leva.

Dans — — — Dans, jäntor och midsommarrätt! Han såg sig omkring och log för sig själv. Där en kron graniska i hörnet, och där i nästa hörn en till — höfödet och doft av mossan i väggarna, hundrånåriga! Det var en annan dans än på Ägerket, där det var att föra fötterna i takt efter musik för att glädja hjärtan och njura för livslängdens skull urartat och blivit en industri numer, det här! Det var, som om han blivit fört till farfästiden nu med en, tyckte han. Den stämningen var det allt bra länge sedan han kände!

"Per spelemann han spela — — —"

— Ni dansa verkligen lätt, ni, berömde han, när de gått ett varv, med rosten mjuk vid hennes öra. Hennes unga, runda barm gungade mot hans under blusen.

— Säger ni det? sade hon. Det låg glädje i tonen.

— Ja, och jag ligger nog inte helter.

Kanske han fick säga du vill henne, för det var nog bättre det.

— Ja, men fick han det. Om det roade så — — —

De dansade i takt framåt golvet tysta.

Så dansade han igen efter pauser.

— Xn namnet då? Jag önskar veta namnet också.

— Tjänar det något till då — att du vet det? Gäckades hon. Jag heter Emsam, och är kär för jag inte. Jag har aldrig sett honom, jag.

Hon såg halvt utmanande på honom från sidan.

— Vad heter du själv då?

— Skäpsån, om du vill, att vi skall tala i gåtor.

De gingo tysta igen.

Nå, det vill jag inte att vi skall, sade hon. Egentligen så — egentligen heter jag Karin — om det betyd något att du vet det.

Hon makade sig till in på honom.

— Du blev väl inte ond? frågade hon.

— Åh nej. Varför skulle jag bli det? Jag tycker om folk, som har mål i mun. — — —

Erik-Johan följde flickan med blicken, tappade bort henne i virveln och tog fatt på henne igen. Nu var hon bara ett par armlängder ifrån honom, så han kunde se hennes ansikte tydligt. Hon var — hon var — var så han höll av henne redan — — —

Flö Flö.

"Månkvansen", som Nederårds Årnest spelade, räckte ännu.

Innen kunden spelade dansstämman med en sådan yrande, lockande lust i takten som Nederårds August! Så stort förord är lärar att vilja ur som han hade heller ingen.

Han diktade för redden sina stycken själv, denne spelemann. Och när han fick spela sina tonkapelser för ett stort auditorium sedan, då kände speleman och styrkan att draga det stora tunga drag-spelet heller inga gränser längre.

Nu stappade han hårt i golvet med sina skor. Svetten rann i små mörka ränder ned över ansiktet, som även var vitt av ansträngningen och iver.

Flö — Nej! Inte går det att återge en lät på ett dragspel från Italia med ord. Att återge en dans på en loge en midsommarsatt när into helier.

Här skivföda hundra fotkar mot ett golv, högt av "marschvagn" och elagor under hundra år: här gneds 15-tum breda plankor, kransgade, mot golvåsar, grova, obackade, med maskgångr under den mjölnorrans barken, så de sviktade och jämärade sig av trampet; här skrattades bl. ha eller ho någonsans, och — brovrid Nederårds-August satt en violinist och gned på sin fejl så fint på en stol!

Det var ett helf hav av toner i lokalen runt omkring. Och runt i lokalen gick rinnen — en arm, en kropp, ett huvud och så igen en arm. Hott en handsbredd skilde dansparen åt. Men ibland var det inenting alls. Som skilde. Det var endast tyget — tyget i rocken hos pojken och söndagsblusen tunn, luftiga tyg hos jäntan — det var bara köttet, det av Gud skapade, livvarma — — — det var blodet det ständade, stängande röda blodet, hos människorna — — —

"Och spelemann han spela, och felan hon lås, så polkarna dans, och jäntorna gråt."

Här slutade nu "månkvansen" — Ädliga! Men Nederårds-August var i takt. Den här stunden en mindre än för — och så börjades strax igen en ny.

På gick Erik-Johan fram till jäntan.

— Nå — — — vad sedan? frågade han leende, när han lagt ifrån sig öskaret och åter stod bredvid henne. Dansa igen?

Det låg något av föllmannens stoffgångare i blicken. Det var något sålmsamt med de där ögonen förresten. De skrämde henne men dro

go henne med ännu större makt emot sig på samma gång. Detta hade hon känt inne på logen, medan hon dansat med honom, också.

Hon såg bort till hans fröja. Sedan såg hon bort till logen. Dansa! Inne ville hon det precis — inte utstrax. Hon ville... Det var midsommarsvaka med musik och glädje i det mest strålande väder hon sett... och det var så underligt berusande vid Granngården hos Torpar Märten i natt...

Hon såg bort till logen igen. Skulle hon lyda ögonen där — lyda rösten, som sade, att hon höll av denne underlige pojke redan — skulle hon våga det?

Bakom väggen dörborta satt Kapar-Halvar tillsammans med några andra och spelade kort på en ockultställd låda i gräset — och vig julidén skulle hon bliustr till denne Halvar — — —

Det hade varit så — ty Halvar hade pengar, han var jämmt med sina kort — och de voro så fättiga, hon och hon — och härda händer hade han — och ett lika hårt sinne — hur skulle hon våga — han skulle kramas henne sönder och samman, om han fick veta något. Men — denne underlige pojke...!

Hans blick vilade på henne ännu. — — — Jo — — — gjorde det nog, sade hon lågt. Hennes glattighet var borta.

— Nå, du, sade han och tog hennes händer i sina båda, var det då? — Du lilla barn, fortsatte han utan att äro invänta hennes svar. Du rädes för mig. Men inte skall du göra det. Jag tycker om dig bara. Det har jag gjort sedan första ögnblicket, när jag såg dig på logen därinne. — — — Det midsommar, den härligaste natt. Och i övermorgon är det igen såg-verket för mig och stöket i ditt kök igen för dig... Se, Karin! Se, hur vackert hägen står vitt och ströft från möjl omkring sig i hagen därborta så riktigt! Trädet giver och jordn tar tar emot för att giva på nytt till värten igen. Det är livet, det är kärleken, du!

Han nickade åt lövningen till, sedan han talat. Och så såg han, att Hennes hand skälvde lätt i hans.

Den rösten, den pojkens! Den Halvar, som spelade! Det var tvänne makter, som slet o henne. Den ena makten segrade. När Erik-Johan nu tryckte hennes hand, gav hon sig åt honom.

De gingo på det mjuka gräset bort, över gården båda. Och hon såg ick tillbaka ens.

Från logen, där dansen gick, föt musiken skövande vekt ut över bygden i nattens svåkande stillhet.

Skulle han stätt i porten och utvalt också.

Pick han lov att dansa med henne? Jo, nog fick han det.

— Ville hon vanlig polka eller hambo den nya?

— Åh, det fick han väl — stamma själv det. Där kunde hon nog — han behövde inte vara ånsjlig.

Hon såg upp till honom och log. Och sin hand la hon i hans, som det i en danssalong är vanligt. Sedan ringo de i hambotakt bortåt golvet båda.

— Ni dansa verkligen lätt, ni, berömde han, när de gått ett varv, med rosten mjuk vid hennes öra. Hennes unga, runda barm gungade mot hans under blusen.

— Säger ni det? sade hon. Det låg glädje i tonen.

— Ja, och jag ligger nog inte helter.

Kanske han fick säga du vill henne, för det var nog bättre det.

— Ja, men fick han det. Om det roade så — — —

De dansade i takt framåt golvet tysta.

Så dansade han igen efter pauser.

— Xn namnet då? Jag önskar veta namnet också.

— Tjänar det något till då — att du vet det? Gäckades hon. Jag heter Emsam, och är kär för jag inte. Jag har aldrig sett honom, jag.

Hon såg halvt utmanande på honom från sidan.

— Vad heter du själv då?

— Skäpsån, om du vill, att vi skall tala i gåtor.

De gingo tysta igen.

Nå, det vill jag inte att vi skall, sade hon. Egentligen så — egentligen heter jag Karin — om det betyd något att du vet det.

Hon makade sig till in på honom.

— Du blev väl inte ond? frågade hon.

— Åh nej. Varför skulle jag bli det? Jag tycker om folk, som har mål i mun. — — —

Erik-Johan följde flickan med blicken, tappade bort henne i virveln och tog fatt på henne igen. Nu var hon bara ett par armlängder ifrån honom, så han kunde se hennes ansikte tydligt. Hon var — hon var — var så han höll av henne redan — — —

Flö Flö.

"Månkvansen", som Nederårds Årnest spelade, räckte ännu.

Innen kunden spelade dansstämman med en sådan yrande, lockande lust i takten som Nederårds August! Så stort förord är lärar att vilja ur som han hade heller ingen.

Han diktade för redden sina stycken själv, denne spelemann. Och när han fick spela sina tonkapelser för ett stort auditorium sedan, då kände speleman och styrkan att draga det stora tunga drag-spelet heller inga gränser längre.

Nu stappade han hårt i golvet med sina skor. Svetten rann i små mörka ränder ned över ansiktet, som även var vitt av ansträngningen och iver.

Flö — Nej! Inte går det att återge en lät på ett dragspel från Italia med ord. Att återge en dans på en loge en midsommarsatt när into helier.

Här skivföda hundra fotkar mot ett golv, högt av "marschvagn" och elagor under hundra år: här gneds 15-tum breda plankor, kransgade, mot golvåsar, grova, obackade, med maskgångr under den mjölnorrans barken, så de sviktade och jämärade sig av trampet; här skrattades bl. ha eller ho någonsans, och — brovrid Nederårds-August satt en violinist och gned på sin fejl så fint på en stol!

Det var ett helf hav av toner i lokalen runt omkring. Och runt i lokalen gick rinnen — en arm, en kropp, ett huvud och så igen en arm. Hott en handsbredd skilde dansparen åt. Men ibland var det inenting alls. Som skilde. Det var endast tyget — tyget i rocken hos pojken och söndagsblusen tunn, luftiga tyg hos jäntan — det var bara köttet, det av Gud skapade, livvarma — — — det var blodet det ständade, stängande röda blodet, hos människorna — — —

"Och spelemann han spela, och felan hon lås, så polkarna dans, och jäntorna gråt."

Här slutade nu "månkvansen" — Ädliga! Men Nederårds-August var i takt. Den här stunden en mindre än för — och så börjades strax igen en ny.

På gick Erik-Johan fram till jäntan.

— Nå — — — vad sedan? frågade han leende, när han lagt ifrån sig öskaret och åter stod bredvid henne. Dansa igen?

Det låg något av föllmannens stoffgångare i blicken. Det var något sålmsamt med de där ögonen förresten. De skrämde henne men dro

go henne med ännu större makt emot sig på samma gång. Detta hade hon känt inne på logen, medan hon dansat med honom, också.

Hon såg bort till hans fröja. Sedan såg hon bort till logen. Dansa! Inne ville hon det precis — inte utstrax. Hon ville... Det var midsommarsvaka med musik och glädje i det mest strålande väder hon sett... och det var så underligt berusande vid Granngården hos Torpar Märten i natt...

Hon såg bort till logen igen. Skulle hon lyda ögonen där — lyda rösten, som sade, att hon höll av denne underlige pojke redan — skulle hon våga det?

Bakom väggen dörborta satt Kapar-Halvar tillsammans med några andra och spelade kort på en ockultställd låda i gräset — och vig julidén skulle hon bliustr till denne Halvar — — —

Det hade varit så — ty Halvar hade pengar, han var jämmt med sina kort — och de voro så fättiga, hon och hon — och härda händer hade han — och ett lika hårt sinne — hur skulle hon våga — han skulle kramas henne sönder och samman, om han fick veta något. Men — denne underlige pojke...!

Hans blick vilade på henne ännu. — — — Jo — — — gjorde det nog, sade hon lågt. Hennes glattighet var borta.

— Nå, du, sade han och tog hennes händer i sina båda, var det då? — Du lilla barn, fortsatte han utan att äro invänta hennes svar. Du rädes för mig. Men inte skall du göra det. Jag tycker om dig bara. Det har jag gjort sedan första ögnblicket, när jag såg dig på logen därinne. — — — Det midsommar, den härligaste natt. Och i övermorgon är det igen såg-verket för mig och stöket i ditt kök igen för dig... Se, Karin! Se, hur vackert hägen står vitt och ströft från möjl omkring sig i hagen därborta så riktigt! Trädet giver och jordn tar tar emot för att giva på nytt till värten igen. Det är livet, det är kärleken, du!

Han nickade åt lövningen till, sedan han talat. Och så såg han, att Hennes hand skälvde lätt i hans.

Den rösten, den pojkens! Den Halvar, som spelade! Det var tvänne makter, som slet o henne. Den ena makten segrade. När Erik-Johan nu tryckte hennes hand, gav hon sig åt honom.

De gingo på det mjuka gräset bort, över gården båda. Och hon såg ick tillbaka ens.

Från logen, där dansen gick, föt musiken skövande vekt ut över bygden i nattens svåkande stillhet.

Ungdomens lösen.

Av Torsten Fogelqvist.

Ur ett tal till eleverna vid Brunnsviks folkskola.

Den som i dessa dagar i sin tidning följde händelserna spel, har mer än en gång haft skäl, att göra sig den frågan: Är allt detta, som vi kalla för kultur, verkligen värt en ansingning? Är det gamla talet om mänskligt framskridande och ständande upplysning annat än en urkrämning och kraftlös fras? Det är snarligen inte underligt, att man gör sig sådana frågor. Och i synnerhet för dem, som systas med upplysningsarbetet, bil de till verkliga livs- och samvetesfrågor. Vi höra dagligen talas om byar, som jämnas med jorden, städer, som bringa blod, som ryker på falten, oskylldiga gråt och jämnar, som stiger mot döva skogar. Människorna har glömt sin mänsklighet och blivit glupande vilda djur. Skönhetsövningar, som århundraden timrat, grusas på nära minuter av exploderande grannar. Valjande skörlefäst förordas till döds gravlåt, men utan kyrkordarnas tradomsade tysta ror. Verkstädter och fabriker, den mänskliga lögheten och upplysningsformågans surrande jätteuppar, ligger med kapande hål i murarna och svält och död som vakt kring porten. Och på vägar, kring vilka strålar raset, valtar en hörd av våmlösa människor utan hopp och utan mål, drivna av detta enda: ångest. Den europeiska civilisationens babelstorn har rasat, och bland byråkraternas vildor inte bara språkets utan också känslornas förbristning. De känna inte mer varandra. Ja, sådan är den dagliga utsikten över livet. Och vi, som änu i leva i en liten lugn vär i världen, och som gör oss redo att åter börja med upplysningsarbetets byggnad och sådd, vi känna oss modstulna. Det trycks oss, som om det inte längre vore idéer och andliga krafter, som behärskade världen, utan en till förestorrelsta urartad blind självbevarandessdrift. Allt flinhet och bystning, som människorna under sekler tillägnat sig i later, tankar och seder, är en tunn formossa, som den härda verkliga liveten skrapar bort på några timmar. Att gå till självbildnings- och upplysningsarbete med sådana känslor är inte lätt. Och ändå måste det ske. Kanske är dagens utsikt en fröshyn, en tillfällig förvirring, en krash och en kris, som brukar följa på överanstängt arbete. Ja, så måste den ske saken, som ännu vitt något, tror något och hoppas något.

Jag kommer i detta sammanhang att tänka på en etsning av en av Trysklands mest berömda konstnärer, Max Klinger. Den föreställer en ung man, som vandrar ensam fram i nattens mörker. Hans väg är full av fasciner och faror. Stigen, som hans fot beträdd, är kringvärd av ringlande

och slingrande ormar. Han kan knäpfast se dem för mörkrets skull, men han har säkert skräckslagen hört dem väsa. Det är en oblygghetsfantasi, en sådan, som ibland framträder i våra drömmar och kommer oss att skraka till i sömnen. Men så är en plöjligt långt i fjärran gryningsljus bryta fram genom nattens moln och dimmor. Dess glans speglar sig i hans skräckfyllda ögon. Och han sträcker i jubel armarna mot denna gryende, nya dag, som kanske än en gång skall frälsa honom från ensamheten nattens förvirran. Under denna etsning har konstnären satt som ockto de två underbara orden: Och dock. Eller som vi kanske ännu bättre skulle kunna översätta dem: Trots allt.

Trots allt hoppas jag, trots allt — allt mörker, alla oblyggheter — ett liv till skönt att leva och tillvaron värd en kraftansträngning, trots allt förtädd det ännu heliga och stora ting. Att bekänna sig till en sådan trotsalltöral är i denna tid det enda nödvändiga. Och det är framför allt det enda nödvändiga för dem, som känna sig på något sätt stå i ideella makters tjänst. Dessa makter äro för ögnblicket franska makterna, men de måste ännu en gång komma till seger. Det segerdömet, som skall resas, sedan den gregorianska utspaltat; för icke resas till års åt styrians och makterns gudom, utan till års åt Iusets och rättfärdighetens gud. Om det är svårt att nu hans en så djävur förhoppning, så må man dock komma ihåg, att hoppet är det sista, som översger mänskliskan, och att allt stort, som sker, sker på en förhoppning.

Det tillkommer mig i dag såsom denna skolas föreståndare att nu, då vi stå vid begynnelsen av ett studentarbetsår, ge så till såganden en lösen, kring vilken vi kunna samlas, och för jag söker, så finner jag ingen lämpligare än de båda orden under den omtalade Klingeretsningen: Trots allt — Andå!

Makt synes i våra dagar rätt. Kultur synes vara barbari. Upplysning synes vara ett beistfälligt värn emot hemskelse och olycker. Och dock — trots allt vilja vi i vår lilla värld, efter måttet av våra ensanliga krafter strida just för rätt, upplysning och kultur.

Jag förnyade härnämnda beaktenskap i en rammal börjoridndebekant. Tegnérns dikt "Det eviga." Icke på länge har jag läst någonting under dagens betraktelseätt så otidsenligt och ändå grep den mig, som ett starkt hopp, en orubblig tro kan gripa en mänskiska, just när det synes vara minst skäl att hoppas och tro.

Väl fannar den starke med svärdet sin värld. Och många gånger brytes det vandrande och örnarna fallas i flykten. Vad vänds må skapa är vansklighet och kort.

Men något finns likväl, som är evigt — det är sanningslidelsen, rättskänslan och skönhetsdriften.

Så fatta all sanning, så våga all rätt och bida det sköna med glädje. De tre de ej ut bland människors rätt och till dem ifrå tiden vi vänt.

Vad tiden dig gav må du ge igen, blott det eviga bor i ditt hjärta.

Nävt — säger kanske tidens son, som vant sig till tvivla på allt utom penningen och den knutna näven. Ja, väl! Men det finns tider då naviteasakt blir en helig plikt. Jag tror, att en sådan tid är inne just nu. Att fatta all sanning, att våga all rätt, att bilda det sköna med glädje — det är den sannt mänskliga kallelsen röst, som så talar. Uppiften synes kanske många både otidsenligt och omöjligt. Men just för ungdomen bör det vara en lockelse att söka göra det omöjliga. Och den som inte fres tar detta omöjliga, när aldrig möjlighetens yttersta gränser. Att mitt i en sammanträttad tid söka bereda marken för en ny, det är den moderndomens uppiften. Men det är också en uppiften, som så lätt kan mistolkas och snedvridas. Att förbereda denna nya tid, som vi ännu trots allt våga drömma om, det sker inte genom blåstora fraser och billrande agitation. Det sker först och främst genom att arbeta på sig själv, att förbereda marken i sitt eget hjärta. Självbildningskravet är för människan det första och grundläggande. Det är in om oss, som den nya tiden först skall fodas. Och vi kunna aldrig gå ut som kolportörer på gator och torg, om vi inte först själva bliva nya människor och genomsyrade av idéernas surdeg.

* Föredraget hölls under krigsåret.

— Red.

Död av oestöth. En dag avled efter flera timmars sjukdom hustrun Ina Danielsson, maka till landbrukaren Göran Danielsson, Sandvik, Bergs socken. Den händelsen, som var sysselsatt med ränsning, träffades av solsting under arbetet. Läkare efter, såvdes fortast möjligt, men in tet kunde göras för att rädda hennes liv. Den på hastigt bortryckta var omkring 60 år och sores närmast av make och söner.

Ja, såj det! Att du har kunnat upptäckta planeter, det förstår jag, men hur sjutton du har fått reda på vad dom heter, det begriper jag min själ inte.

KYRKINVIJNING OCH PASTORS INSTALLATION

Åter må det meddelas den spridda läsekrösten av denna tidning något från den kyrkliga verksamheten i Alberta.

Den 23-30 juli hölls några kyrkliga högtider i distriktet, då konf. ordförande pastor O. P. Johnson från Young, Sask., även hedrade oss med sin närvaro. Distriktets pastorer o. konferensens ordförande samlades först i Coar, där missionsmöte hölls den 23 inom (Immanuelsförsamlingen med god tillgång till tacksamma åhörare. På f. m. frädes högmässgudstjänst, då pastorerna C. G. Grönberg och L. Alexander tjänade som liturger och ordf. O. P. Johnson predikade. Efter denna gudstjänst serverades gemensam middag i kyrkans annexrum. På e. m. hölls en andra gudstjänst, då tal hölls av alla pastorerna, mera i form av en öppen diskussion över tredje budet. Mr. Axel Erikson deltog även i denna diskussion, och en kvarters sjöng några sånger. Vidare förekom ett intressant tal om Indien av miss Christine Erikson, som för tillfället var på besök hos sykonen i dessa byder. Efter gemensam säng och bön höll pastorerna sitt rådpålysningsmöte i pastor Lindgrens hem.

På söndags f. m. skjutades pastorerna i bl. till Amisk. Här frädes nu först på en högtidlig högmässgudstjänst. Pastorererna O. P. Johnson och J. P. Nordström tjänade inför altaret, och pastor C. G. Grönberg predikade. Efter gemensam middag i kyrkans annexrum hölls sedan med denna församling en avslutande kyrkoinviplingshögtid. Man började kl. 2:30 e. m. med avsjungandet av den lämpliga psalm, varpå konf. ordf. höll en predikan efter invigningspalen. Sedan följt lättsjunga av invigningskonfersten inför altaret enligt ritualen av konf. ordf., assisterad av distriktets övriga pastorer. Så sjöngs en psalm och efter några anföranden av församlingens pastor höll miss Erikson även inför denna församling ett mycket fängslande och hjärtevarmande tal om missionen i Indien.

Efter dessa sköna stunder i kyrkan läggde den församlingsskaran till församlingens kyrkogård, där nu denna gudskälek och begravningsplats på ett minnesvärt sätt invigdes. Konferensens ordförande talade och förtätade de själva invigningsceremonien och pastorerna Nordström, Alexander och Grönberg höllo var sina tal. Dagen var skön, och psalmång och tal klingade stämningfullt härute på denna vackra plats. Det var en högtidlig, som denna församling länge skall minnas. Kyrkan är vällygd och vacker och synes vida omkring från sitt höga läge. Och nu är den förordningsställd och prydd inuti med nytt golv, bankas och vackra fönster m. m. samt högtidligen invigd för sitt sköna ändamål — en plats, där denna ålekliga församling kan samlas för böns och sång och frändhet av Herrens sköna gudstjänst. Ja, "huru lygliga äro icke dina boningar, Herre Sabaot! Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar. En dag i dina gårdar är bättre än eljst tusende."

Vid midnattstuset fö vi med C.P.R. från Amisk till Camrose för att sedan med bil färdas till Fridheims församling kyrka på måndags f. m. i dessa byder rognade det. Dock kommo vi fram till kyrkan. Och ej så få av pastoratets folk kommo tillståndes i tro av regnet. Här frädes först en kort förmiddagsgudstjänst och pastor Lindgren predikade. Så hölls middag och mat serverades av församlingen. Sedan hölls här på e. m. en stämmingsfullt installationsgudstjänst, då pastor Grönberg installerade i sitt ämbete pastor Ingrid H. H. H. alla tre församlingarna, Fridheims, Wilhelmina och Kinman, Voro närvarande. Konferensens ordförande höll först från altaren en god och hjärtlig predikan, varpå han enligt ritualen förtätade installationen och i vilken akt de övriga pastorerna deltog.

Efter denna installationsakt fick även denna församling tillfälle att höra miss Chr. Erikson anående förhållandena och missionsverksamheten i Indien. Miss E. talade här både på svenska och engelska. Så avslutades denna distriktsmissionsöten för denna dag. Men miss E. fortätade på vidare inom distriktets församlingar och höll föredrag i Wilhelmina den 1 aug.; i Meeting Creek d. 2; i Svea den 3 och i Clive i sammanhang med gudstjänsten där den 5 aug.; samt i Wetsakwin den 6 aug. Ett tack till miss E. för dessa kära besök och goda föredrag!

Distriktets nästa möte hålles i Meeting Creek den 2 söndagen i september, det är: den 9 september.

— Leonard Alexander.

DET FRISINNADE PARTIET OCH FÖRBUDSKRAVET

Bland förbudsmodståndarna, eller såsom de nu själva kalla sig — förbudsmodernas besesrare, har efter förbudsmodstånden ofta framhållits att en borde förbudsfrågan, vad Sverige beträffar, vara brutt ur världen. De frisinnades förra chet landshövding Edén uttrydde till och med strax efter förbudsmodstånden, att han icke över kunde tillägna förbudsfrågan, — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —